

[Aksel Larsen.]

på at føre en politik, som kunne fremme verdens formål i almindelighed og skabe størst mulig tryghed for Danmark i særdeleshed.

Disse tanker har fornylig fået udtryk igennem udtalelser fremsat af den finske statsminister Urho Kekkonen, der tilhører agrarpartiet i Finland. Han har fremsat udtalelser, hvori han giver udtryk for, at han frygter, at Finland, om der udbryder krig, skal blive inddraget i denne krig på grund af Danmarks og Norges tilslutning til Atlantpagten og alt det, der sker i vore lande. Må jeg bringe et kort citat af den finske statsminister — det er et uddrag af, hvad han har sagt, og jeg citerer det for en sikkerheds skyld efter „Social-Demokraten“ lørdag den 26. januar —:

„En betryggende og strengt gennemført skandinavisk neutralitet, således som det har været praktiseret af Sverige i næsten halvandet århundrede, er derfor i højeste grad forenelig med Finlands interesser og vil kunne afværge selv en teoretisk risiko for angreb på Sovjetunionen over finsk territorium.“

Målet for Finlands politik er at sikre nationens fred under alle omstændigheder, og fred i de nordiske lande er en uomgængelig betingelse for at opnå dette mål“, og „Social-Demokraten“ slutter citatet med ordene: „konkluderede statsministeren“.

Det forekommer mig, at det ikke kan udtrykkes bedre eller mere rigtigt. Den eneste praktiske og teoretiske mulighed for, at Finland kan komme i krig, er, at der kommer krig imellem det, man kalder øst og vest, og at krigen føres mod øst over skandinavisk territorium, det vil sige fra baser i Danmark og Norge. Fred i de nordiske lande er en uomgængelig betingelse for at opnå sikkerhed for fred for Finland. Det gælder jo alle de nordiske lande. Hvis de nordiske lande ikke var deltagere i militæralliancer, men derimod hver især bestræbte sig for at føre fredspolitik og bestræbte sig for, som den finske statsminister siger, at etablere en betryggende og strengt gennemført neutralitet, så tror jeg nok at krigsfaren i verden i almindelighed ville være mindre, end den er nu, og at der ville være større tryghed for Norden, mindre udsigt til, at Norden som helhed eller noget enkelt af de nordiske lande blev draget ind i krigsbegivenheder.

Naturligvis skal vi ikke overvurdere de skandinaviske landes og Finlands betydning, hverken, hvis jeg må bruge det udtryk, magtpolitisk eller hvad angår indflydelse på verdenspolitikken. På den anden

side er det jo sådan, at hvis de skandinaviske lande internationalt førte en konsekvent fredspolitik og vendte sig fra militæralliancer, ville det sikkert have en kolossal betydning, selvom det ikke ville være absolut afgørende for, hvad der sker i De Forenede Nationer eller i verdenspolitikken iøvrigt. Hertil kommer, at hvis de skandinaviske lande erklærede, at de ikke ville være med i krigsplanerne og krigsforberedelserne, ville hvert enkelt af disse lande stå stærkere. Jeg mener ikke, at man kan sikre sin fred ved at sætte sig hen passiv og sløv og sige: Hvad der foregår udenfor min gadedør, det rager ikke mig. På den anden side tror jeg dog, at det kunne have betydning, hvis ikke blot de skandinaviske folk sagde — det gør de jo —, men også deres regeringer i overensstemmelse med folkets mening sagde: vi vil støtte bestræbelserne for at oprette og opretholde fredelige tilstande og forhindre krig overalt på jordkloden, men sker ulykken, kommer krigen alligevel andetsteds, så siger vi: vi vil i hvert fald ikke have dem til at føre krig her. Nogen absolut garanti for, at krigen så alligevel ikke kommer til os, kan selvfølgelig ikke gives, men det, man har opnået ved den politik, hvortil man foreløbig har bundet Norge og Danmark, er, at man har skabt den størst mulige risiko for, at vi bliver inddraget i en krig, samtidig med at man udsætter vore to nærmeste nordiske nabolande, Sverige og Finland, for, at de som følge af Norges og Danmarks udenrigspolitik og militæralliancer kan blive inddraget i krig eller rettere sagt ingen chance har for at undgå at komme i krig, hvis krigen kommer.

Jeg tror, at de, der har ansvaret for Atlantpagten og alle de foranstaltninger, der er truffet i medfør af Atlantpagten, alle de love, der er gennemført på foranledning af Atlantpagten, de, som nu også vil konfirmere dette lovforslag om militarisering af vor handelsflåde endogså i fredstid, blot man skønner, der er truende udsigt til krig, skulle forsøge endnu en gang at tænke problemerne igennem, og jeg vil ønske og håbe, at deres overvejelse må give et positivt resultat.

Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for venlig modtagelse af det foreliggende lovforslag. I denne forbindelse må jeg måske have lov til at undtage den sidste ærede ordfører.

Det lovforslag, der her foreligger, er et forslag til en rammelov, og det siger sig selv, at man i en rammelov må indlade sig